

Příchod

Oblečena poměrně nevhodně jak vůči roční době, tak vůči úkolu, ke kterému její kroky pomalu a nevyhnutelně míří, když kráčí k ledové pevnosti na jezeře, pokládá jednu nohu poměrně rozváženě před druhou. Nespěchá, nežene se za dobrodružstvím, spíše může působit dojmem, že někde hluboko uvnitř stále svádí jakýsi vnitřní boj s tím, zda se neotočit, o čemž vypovídá i mírně napjatý výraz v její tváři. Co se oné nevhodné volby oděvu týče, má na sobě poměrně těžké zimní vyšší boty, ovšem k tomu následně jen samé kousky, které nalezí její školní uniformě - hnědé kalhoty, které mohou vzhledem připomínat kůru stromu, zelený bavlněný topík a tmavě zelený plášť se zlatým lemováním. Na pásku kolem pasu má připevněné větší množství různých váčků, stejně jako drobnější brašničku. Tmavé vlasy má sepnuté do culíku, který je však z větší části neviditelný a schovaný pod kapucou zmíněného pláště, do nějž ona se balí co jí končetiny k této činnosti za chůze stačí. Před samotným vstupem do pevnosti se zastaví a zhloboka se nadechně, než překročí práh a hlavu sklopí k tomu obdrženému medailonu. //Co to je? Hm, dobré, takže neztratit.// *A zkusí si ten medailonek nacpat pod všechny vrstvy látky na sobě.*

První úkol

V novém prostředí se okolo sebe rozhlédne a mírně si přimhouří oči, zatímco pohledem vyloženě rozhodně kmitá mezi jednotlivými stezkami. Ani na jednom začátku kterékoliv z nich se nezastaví na delší chvíli, trochu to může působit, jak když tři možnosti hned na začátku zcela narušují jakoukoliv její schopnost rozhodovat se nebo soustředit se. //Co - proč? Tři chodby rovnou na začátku, nechají mě jít postupně všemá nebo to bude jen jedna? Mám jít do té nejhorší, ať - ať je taková hrůza rovnou za mnou? Nebo začít zlehka?// *Přeci jen se nakonec zastaví pohledem na první ze stezek a vstup do ní notnou chvíli prohlíží, než se lehounce oklepe a zkusi si lem svého pláště přitáhnout blíže k tělu, aniž zatím udělá krok kterýmkoliv směrem.* //Led, nekonečný led. To... není až tak hrozně, jít po ledu zvládnu. Na všech čtyřech určitě. Co jsou další možnosti?// *Pohledem se posune o vstup k nebezpečí dál, přičemž i ten pozoruje a prohlíží poměrně dlouho, než odmítavě zavrtí hlavou.* //Ta ne, to mě odnese a proti tomu se bránit neumím, tam rozhodně nejdu, pokud mě do ní někdo v průběhu zkoušky nepustí// *Po onom zavrcení hlavou se následně pozorností posune ke třetí stezce a lehounce se u toho pod nějakou pravděpodobnou nervozitou napne v zádech. Otřese se, ale přesto od daného místa neodtrhuje pohled, na něj upřeně svou pozornost míří.* //Temné a pasti. Chce to jistý krok, což - moc sice nemám, ale když půjdu pomalu, půjde to. Na drápkách se nesklouznu, ocasem vyvážím a hlavně na to uvidím. Rozhodně to uvidím, když půjdu blíž u země a budu mít kočičí zrak, to zní jako nejlepší možnost// *Znovu se zhluboka nadechně a nakročí ke třetí stezce.* (TEMNÁ STEZKA PLNÁ ZRÁDNÝCH PASTÍ) [Z rozsahu 1-5 padlo číslo 5.]

//Takže - asi rovnou, myslím, že ať tam čeká cokoliv, čím menší budu, tím menší šance je, že mě to uvidí. A lepší smysly se v té tmě budou hodit, spíš než kdybych se to snažila prosvítit, tak tedy... Hurá na to// *U samotného vchodu, tam kde se stezka definitivně dělí od ostatních, ona přibrzdí a přidřepne si k té ledové ploše. Ještě jednou se zlehounka otřese, s čímž nicméně nechá na svou tvář propout na několik chvil poměrně soustředěný výraz, co následně zmizí pod rezavohnědou srstí, když se definitivně zbaví své lidské podoby. Na všech čtyřech pohlédne znovu na stezku a vylepšeným zrakem ji prohlíží, než tím směrem jeden váhavý kočičí krok zkusi provést. S tím se zase zarazí a sklopí hlavinu ke svým tlapkám, na něž chvíli i v téhle podobě poměrně soustředěně zírá, než si vysune drápy. Spokojeně přikývne a mrskne ocasem, s čímž konečně pomalu vyrazí vstříc ledové stezce.* //Tohle je těžší, než když to jen trénuju s profesory - ne, nemysli na to, soustřed' se. Potřebuješ dát pozor, být potichu, kdo ví, co v té tmě čeká. Věnuj pozornost okolí, orientuj se v tom kde jsi. Neposlouchej je, vyznáš se v lese, nikdy jsi se neztratila. Vidíš i neviděné, tohle, co slyšíš, to tě má jen rozhodit. Není to skutečné, ne. Je to Kruval, pravděpodobně to je jejich způsob týrání tvé osoby - á!// *Naprázdně bez mňouknutí si otevře pusu, sotva se aktivují její pasti, a pravděpodobně tedy malíčko nadskočí, než se i na ledovém povrchu smotá ustrašeně do kočičího klubka. Jistou chvíli v tomto stavu existuje, než přeci jen hlavičku zase vystrčí a pohlédne tmě a aktivované pasti do pomyslných očí. Pomalu se znovu vyškrábe na všechny čtyři, s čímž vyrazí k onomu úzkému okraji, na něž jednu svou přední packu pomalu položí.* //Dobře, tohle jsi zkoušela. Jít po úzké věci umíš, však jsi kočka. Co na tom, že tady tě nikdo nechytá a když se rozmajzneš, na něco se nabodneš. To se totiž nestane. Ne, ticho, ty šepoty nemají pravdu, jsi - jsi dobrá// *Opět si malíčko žalostně naprázdno otevře tu pusu, ale pomalu se pustí do překonávání toho úzkého okraje, tlapka za tlapkou, až na jeho druhý konec a samotný konec chodby, kde se zkusi proměnit zpět do lidské podoby.* [Uživatel použil Registrovaný zvěromág. A je to tady! Než stačí kdokoliv mrknout, kouzelník se ladně přemění ve svou zvířecí podobu. Proměna proběhne s naprostou samozřejmostí a lehkostí, jako by to byl pro něj denní chléb. Ted může nenápadně zmizet z dohledu, proplížit se kamkoli, kam by se jako člověk nedostal, nebo elegantně vyklouznout z nepříjemné situace. A když se zase promění zpět? Jen si upraví hábit a s úsměvem pokračuje dál, jako by se nic nestalo.]

Druhý úkol

Do dalšího sálu vstupuje s notnou opatrností, ale zároveň je na ní patrná jistá zvědavost, neb hlava se jí na krku otáčí do obou stran, jak pečlivě zkoumá své okolí. Dokonce se v té místnosti několikrát zatočí a prohlíží její stěny, téměř jako když tam něco hledá... Než si znovu k tělu zimomřivě přitáhne svůj pláštík a s tím tedy s další objevenou neochotou naznačující vnitřní boj už od pohledu, kdy se ta jistá dětská zvědavost kloubí s tou opatrností a obezřetností projevující se jako zdrženlivost vůči úkolům. Nespouští z něj oči, frustrovaně zírá na jednotlivé obrazy, v jejím případě hlavně tedy ruce, které se k ní prve natahuji, ale když po nich zkusi sama sáhnout, stáhnou se zpět z jejího dostanu. Výraz na tváři jí u toho praská a ona mučí svůj ret kousáním do něj, takovým poměrně ztuhlým a nalomeným. //Jsem jenom holka. Jsem jenom holka, nic nedokážu. A nikdo tě nemá rád proto jaká jsi, to je - to je přece pravda, všichni se nakonec stáhnout, protože jsi - jsi prostě malá. Ten - ta věc. Má... má pravdu. Nic. Nikdy. Nedokážu.// *Pomalu klesne na kolena a rukama se zapře o led, zatímco finálně zavře oči, už se na show složenou z rukou stahujících se pryč, temných obličejů a dost možná i iluzí své rodiny, svých sourozenců, rodičů, strýčků a tetiček, kamarádů a kamarádek, kteří všichni zpochybňují to samé: její osobnost, povahu, vztahy. Vrtí nepatrné hlavou a kouše se do rtu, v zavřených očích zamačkává slzy, které se snad ze všech sil snaží nepouštět ven, jak k sobě ta víčka tiskne.* //Nic nevidíš. Nejsou tu, tohle - je to Kruval. Je - je to hrozně intenzivní, nemůže to být skutečné, realita není nikdy takhle skutečná. Lidi odchází pomalu, ne všichni naráz. Neposlouchej je, jsou to - pochybnosti?// *Prudčeji si lapne po dechu a celá se otrese, než oči prudce otevře a plné těch mokrých slz je upne přímo na plamen. Začne se zvedat na nohy, nejprve jedna, poté druhá. Vrtí hlavou a možná se snaží o návrat vnitřního klidu, ale její dech snadno prozradí, že s touhle rychlostí ona klidná není.* Nejsem. Jenom. Holka. Jsem - jsem tady. Došla jsem sem, překonala jsem tu pitomou první překážku. Nejsem k ničemu, to - to není pravda. Mám kamarády, kterým na mně záleží, kteří - kteří by už jinak odešli, nikdo neplatí a nevydírá dost na to, aby se mnou jinak lidi vydrželi. Jsem tady. A zůstanu tady. *Promlouvá poměrně pomalu, ale každé další slovo z její strany je o něco jistější a klidnější, až ono poslední je proneseno až s... ledovým klidem.*

Třetí úkol

Byť ta její poslední slova jsou přednesena s ledovým klidem, přeci jen sebou trhne, když na její slova sál reaguje a své osvícení ztlumi. Přes tu svou lekavost i tentokrát provede s přimhouřeným pohledem průzkum té místnosti kolem sebe a znova poměrně váhavým krokem zamíří k tomu průchodu. //Jestli mě tentokrát něco picne rovnou za dveřmi, aspoň to budu mít rychle za sebou, už žádné pasti a hlasy, prosím.//

Našlapuje opatrně, téměř až kočičím způsobem, o to víc, když se kroky odráží od zmrzlého povrchu - to ji dle přidané napjatosti v těle zjevně vůbec není své. //Proč to je tak slyšet, takhle na sebe rovnou upozornit cokoliv, co tam čeká... U všech lesních duchů.// *Zabrzdí ty své kroky a upne pohled na ledovou sochu.

Nevěřice si pootevře pusu a několikrát zamrká, než snad i téměř instinktivně o krok couvne. Ruka jí směřuje k pouzdro s hůlkou na opasku, kterou okamžitě vyloví a namiří před sebe.* //Mysli, oheň - ne, to neroztopíš, to nedáš. Tak silná nejsi, bez nadsázky. Tvoje nejlepší šance je omráčit nebo... svázat. Svázat, tě nebude moct následovat, když se náhodou probere.// *Hůlku, poměrně zdobený kousek s ručním vyřezáváním, pevněji sevře, až jí břiška prstů zbělají, a mávne s ní v inkantaci.* Locomotor Mortis.

[Uživatel seslal kouzlo Locomotor Mortis. Připoutá nohy oponenta k sobě.]

Směr svého povedeného kouzla následuje a malíčko frustrovaně vydechně, když ta obrana pravděpodobně není stoprocentní a příšera je stále schopná útoků. To od ní zkusi zase ještě couvnout, zatímco pohledem kmitne i po té místnosti a zkusi se několika poskoky a kroky připomínajícími spíše než rychlou chůzi vlastně běh, k té ledové sekerě a meči. Nerozhodně mezi nimi koukne, ale oba předměty zatím nechá ležet na zemi, u svých nohou. //Ani s jedním pořádně neumím, hůlka mi možná dává víc šancí. Ale - kouzlo, pak ho vezmu ze země. Meč, tím - je to podobné jako nůž, tím bych možná něco zvládla. Nemohli sem dát ten?//

Vyfrkne nějakou nenadšenou salvu vzduchu, než na ledového obra zamíří tu svou hůlku ještě jednou. Mlčky na něj s jistou výzvou v očích hledí, než k těm jeho nohám zkusi druhý pokus o totéž kouzlo, inkantaci provede bez svého zrakového dohledu, oči jí totiž míří jen do míst, kde protivník oči má mít. Locomotor Mortis! //Nech se svázat, potvoro. Já vlastně nevím, jestli by ti něco jiného moc ublížilo, tak si nech provést tohle.// [Uživatel seslal kouzlo Locomotor Mortis. Připoutá nohy oponenta k sobě.]

Tentokrát pohledem své kouzlo nenásleduje, hůlku si nechá v pravé ruce a poměrně stabilně s ní míří na svého protivníka, zatímco se tedy mrštně sehne k té zemi a zkusi z ní sebrat ledový meč. Rukou přitom vyjede z rukávu a ukáže, že navzdory tomu ledu všude okolo, ona rukavice nemá, tedy ten meč drží tak křečovitě a zkřehle. Přesto ho nepouští, i přes syknutí, co jí ze rtů uteče, jej zvedne a zkusi pod ledovým obrem proběhnout a zasáhnout ho tím mečem do ledové končetiny, kam tedy míří, zcela zjevně na nekovovou část. Mečem nicméně jen tím vzduchem sekne a zkusi ho tam zarazit, než ho z té ruky pustí tak jako tak a urychléně ji schová zpět pod svůj plášť. Proběhnout zkouší i tedy z místa činu do další bezpečnější vzdálenosti, kde tou hůlku v příslušném pohybu stále stejného kouzla zkusi příšeru sejmout potřetí. Locomotor Mortis. [Uživatel seslal kouzlo Locomotor Mortis. Připoutá nohy oponenta k sobě.]

Ha. *Vydechně v oslavném duchu - poměrně vítězoslavným tónem, jak když už snad je docista vyhráno. Což ona zjevně ví, že není, zejména když se jí ta příšera nadále brání navzdory jejím kouzlicím schopnostem. Snad že z ní nespouští ty oči ani na chvíli, tak se snaží uhýbat, skrčit se a uskakovat do stran před všemi případnými příchozími útoky jejího protivníka.* //To je dobrá rozvěčka, kdybych to věděla, aspoň se předtím protáhnu a zahředu. Teď mám pocit, že mi po tom zvednutí meče upadne levá ruka, měla jsem si od někoho půjčit rukavice. Napravím až vylezu, se zahředu, na to jedno kouzlo stačí.// Proč. Se. Tomu. Furt. Bráníš. Však. Máš. Padnout. *Syká na něj zatímco se tam přesouvá po ledové ploše, každý krok opatrný, nejprve nášlap a pak položení nohy, téměř jak kočkovitá šelma v té lidské podobě, co se stejně jako ono zvíře soustředí a připravuje na finální útok, který zkusi spolu s další inkantací zasadit.* Petrificus Totalus! [Uživatel seslal kouzlo Petrificus Totalus. Zasažená osoba je kromě očí absolutně znehybněna. Je však stále schopna vnímat.]

Čtvrtý úkol

*Protivníka stahujícího se zpět do stínů ona sleduje poměrně napjatě a další úlevné vydechnutí lomeno oslavu si dovolí až v momentu, kdy ten jí zcela zmizí z dohledu. Přitáhne si k tělu znovu svůj plášt' a zkusí hůlkou opatrně namířit na svou levačku, spolu s čímž přednese další kouzelnou formulku a předvede celý inkantační pohyb. * Fermento. *Zkusí si tedy alespoň to tělo krátce prohrát, jenže bez ohledu na svou připadnou neúspěšnost se i tak začne pomalu courat k dalšímu průchodu před finální zkoušku. Do této místnosti už vleze poměrně bez zaváhání, odevzdaně a s patrnou únavou, kdy se courá a maličko unaveně hrbi. Svůj postoj zkusí lehce napravit při pohledu na ten krystal, narovná se v zádech a pohled se jí tentokrát ne a ne hnout z toho zářivého předmětu. * //On... pulzuje? Co je tohle za šílenou magii, že - u všech lesních duchů. Ono je to živé, tohle je asi ta část, kdy - kdy musím něco obětovat.// *Vypustí z plic vzduch a před jeho krystalizací ve vzduchu ona lehce poplašeně couvne. Ruka jí zajede k amuletu u krku, který pevně sevře a jemně se kousne do rtu. * Ne. Žádný útěk. *Přednese nakonec rozhodně, stejně s ledovým klidem jako předtím při uhašení plamene pochybností. Ruku nechá od amuletu klesnout opět podél těla a pohled jí sjede k hůlce v ruce druhé. * //Je to Kruval, bude to chtít velkou oběť. Něco hodně osobního, něco s mou... magií. Schopnost? Ne, to je... moc neosobní, je to jen schopnost. Tu může mít každý. Osobní, osobní...// *Nerozhodně si přešlápně na místě a v napodobování kočkovitých šelem pokračuje i tentokrát, když kolem toho krystalu začne chodit v kruzích, u čehož si cosi nesrozumitelně mumlá a čím dál tím více zoufale kouká na tu svou hůlku, v očích vyloženě bezvýchodný pohled. * //Já - já ji tu nechci nechat. Je to moje hůlka, moje! Takovou nikdo jiný nemá, to... Ne. Už takovou nedostanu, tehle jsem dostala při první návštěvě kmene, je speciální, je to moje jediná speciální... věc. Já jinak nic nemám, všechno speciální mají sourozenci. Tohle je jediná věc...// *Prudce zastaví a s patrnou nenávistí na ten krystal pohlédne, než po něm štěkne. * Tohle fakt chceš? Obrat mě o jedinou věc, díky které se odlišuju? O jedinou věc, která je fakticky moje a nikoho jiného. O jedinou věc, kterou nikdo další mít nemůže?

*Vysype s narušující zoufalostí, ale přeci jen svou hůlku z ruky pustí a položí ji do krystalu. Z očí pustí ven slzy, které zároveň začne v rámci onoho pláče i polykat. Nesnaží se je setřít do rukávu, pomalu od krystalu couvá, s hněvem a slzami. * //Dokončíš to. Došla jsi až sem. Vzdej se toho, dokaž, že na to máš. Máš na to, nejsi jen tupá holka.// [Uživatel seslal kouzlo Fermento. Z hůlky začne proudit teplý vzduch, přičemž jeho síla závisí na síle sesilatele.]

Odchod

*Slzy stále polyká a na svět hledí přes ně, přes svůj usedavý plác a rozbouřené emoce, které z ní teď na svět tryskají. Už uvnitř sebe nic nedrží, nechává bolest a hněv proudit ven skrze výrazy i ono množství vody. Nijak modré světlo, mlhu ani svůj nově umožněný odchod z pevnosti neocení, prudčeji do sebe vtáhne vzduch a obejmé se rukama kolem těla. Pohled zatíná do míst, kde dost možná mlha halí ten krystal. * //Seber se. Je to jenom hůlka. Koupíš si jinou, tahle přece až tolik neznamená. Nepotřebuješ ji. Ne - nepotřebuješ. Můžeš jít pryč, využij toho, než si to Kruval rozmyslí a nechá si i tebe.// *Pohled pravděpodobně dost těžko - ona se u toho tváří, že to jde jen velmi, velmi těžce - odtrhne z původních míst zírání a přilepí ho k zemi, po níž se pomalu dá na odchod. Jednu ruku zvedne ke svým očím a zkusí je konečně otřít, stejně jako zkusí uklidnit ten svůj dech a pomalu nasadit normální výraz. Jediné, co zůstává, je bolest v očích, s níž pevnost a její okolí definitivně opustí.*